І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...
т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 146. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 17-го СЕРПНЯ (AUGUST) 1974 No. 146. VOL. LXXXI.

Совєтський автор таврує „тиху диверсію буржуазних націоналістів"

Львів. — Місцева газета „Вільна Україна" з 2 липня опублікувала закінчення статті члена Спілки журналістів СССР І. Петрова „З надією на тиху диверсію". Стаття ця друкувалась у числах з 23, 26 і 30 червня. Присвячена вона „українським буржуазним націоналістам" і їхній діяльності, спрямованій проти Совєтського Союзу. Як відомо, обласна і районна преса України нормально не є доступна для читачів за кордонами України, куди висилається тільки республіканську пресу. Порядком інформації передруковуємо деякі частини зі статті І. Петрова, що стосуються його оцінки протисовєтської діяльности українських націоналістичних груп за кордоном в аґальному контексті совєтської „ідеологічної боротьби" в період т.зв. відпруження („розрядки") на міжнародній арені, а зокрема на відтинку відносин СССР і ЗСА.

У статті сказано: „Ми мусимо прислухатися до всього, що сьогодні діється на Україні, і тямити, що ситуація і люди там дуже змінилися від того часу, коли ми покинули їх, — повчав в „Українському самостійнику" колишній учасник похідних груп ОУН під час німецько - фашистської окупації Євген Стахів. — Не можна міряти українську людину сьогодні тими самими критеріями, що 10 - 15 років тому. Не йдучи в ногу з подіями на батьківщині і через це не розуміючи процесів, які там проходять, українська еміграція зайшла в сліпий кут, а в великої частини дедалі виразніше зауважується політичне безґрунтя, брак ясних цілей на довгому еміґрантському шляху".

Такі міркування націоналістичних верховодів і породжують рекомендації використування культурні зв'язки, туризм, проникати до радянських українців всюди, де вони можуть бути, використовувати листування з ними, обмін думками тощо.

Саме для здійснення цієї тактики провід одного з оунівських відламків — мельниківців, які іменують себе ОУН - солідаристами, яка займається збиранням і вивченням документів та матеріялів про сучасну Україну, зокрема періодичних і неперіодичних видань, звітів про поїздки на Україну, створенням картотеки керівних діячів в УРСР. Референтура направляє на Україну спеціально підготовлених осіб під виглядом туристів, студентів та фахівців з різних ділянок народного господарства, збирає інформацію від тих, хто побував на території СРСР. Представники референтури намагаються встановлювати контакти з громадянами, які приїжджають з СРСР, з метою одержати від них інформацію про становище на Україні, стараються інформувати їх про точку зору ОУН на так звану українську проблему. Збирають вони теж відомості, що містять

(Закінчення на стор. 3-ій)

Совєтська преса гостро критикує „антирадянізм" Г. Джексона

Київ. — В „Радянській Україні" з 4-го серпня ц.р. В. Чала помістив довшу замітку, назвавши її „реплікою", в якій автор намагається не тільки піддати нищівній критиці останню поїздку сенатора Генрі Джексона до комуністичного Китаю, але також гостро критикує „антирадянізм" сенатора. Найгрізнішою однак небезпекою у Москві вважають можливість висунення кандидатури Джексона на пост президента ЗСА в 1976 р. В. Чала зацитував навіть канадського журналіста Джона Бернса з газети „Крішчен Сайєнс Монітор", який після повороту Джексона з Пекіну писав, що „якщо спитати б Пекін, кого він бажав би бачити в Білому Домі після виборів в 1976 р., відповідь була б однозначна: Джексона". Від себе В. Чала додає: „Що ж до самого Джексона, то він не спростовує таких тверджень. Більше того, він гадає через два роки висунути свою кандидатуру на пост президента від Демократичної партії і навіть плянує затриматися в Білому Домі на два дозволених конституцією строки, тобто на вісім років... Джексон надзвичайно активний у Сенаті, він їздить, на телевізійному екрані його обличчя можна бачити раз у раз. І всюди він проповідує одне: антирадянізм. А в партнери бере собі маоїстів, вбачаючи в них „противагу Радянському Союзові". Саме тепер, мовляв, час Заходові, „розіграти по відношенню до Радянського Союзу китайську карту". „Радянська Україна" робить такий висновок: „Розрахунок не тільки мерзенний, але і безперспективний".

Д-р Б. Футей запрошений на відвідини до Німеччини у зв'язку з 200-літтям Америки

Клівленд. — З Клівленду інформують, що відомий політичний, суспільно-громадський, студентський діяч і кандидат на конґресмена з 23-го дистрикту в Клівленді та директор ювілейних святкувань 200-ліття Америки в місті Клівленді в 1976 р., д-р Богдан Футей, одержав офіційне запрошення на відвідини Західньої Німеччини.

Запрошення від імени міністерства культури в Бонні переслав д-рові Футеєві німецький генеральний консулят в Детройті. В листі, надісланому з Бонну і адресованому д-рові Б. Футеєві, між іншими пишеться: „В імені Федеральної Республіки Німеччини маю честь запросити Вас на студійну подорож до Німеччини, яка відбудеться від 27-го серпня до 13-го вересня ц.р. Подорож ця пов'язана з відзначенням 200-ліття З'єдинених Стейтів Америки та має за завдання познайомити її учасників з історією і культурою німецького народу та запізнати з теперішніми дружніми зв'язками між Федеральною Республікою Німеччини і Америкою." Лист підписав Ґінтер Шедель, керівник культурного відділу міністерства закордонних справ.

До запрошення залучена обширна і докладна програма відвідин американських представників різних міст і місцевостей у Західній Німеччині, яка включає такі міста, як Бонн, Кельн, Дісельдорф, Гамбурґ, Берлін, Майнц, Крефельд і інші міста. Передбачені зустрічі і розмови з високопоставленими і відповідальними політичними, культурними й іншими діячами Західньої Німеччини, як також розмови з офіційними представниками ЗСА. Подорож включає також відвідини культурних і інших інституцій — музеїв, історичних пам'яток, видавництв, радіостанцій, бібліотек, тощо.

В цій подорожі візьмуть участь також інші визначні американці, які пов'язані і відповідають за проведення ювілейних святкувань 200-ліття Америки.

РИЧАРД НІКСОН ОДЕРЖАВ ФОРМАЛЬНИЙ ВИКЛИК СВІДЧИТИ НА СУДІ ЕРЛІХМАНА

Вашинґтон. — У четвер, 15-го серпня, колишній президент Ричард Ніксон одержав формальний виклик свідчити на суді Джона Ерліхмана, колишнього головного дорадника Білого Дому для внутрішніх справ, якому закидається причетність до спроб затаїти Вотерґейтську аферу. Судова розправа над Ерліхманом і 5-ма іншими особами мала розпочатися 9-го вересня ц. р., але спеціяльний прокуратор Леон Яворський звернувся з проханням до судді Джона Сіріки, щоб розправа була відложена на деякий час, щоб прокуратура та адвокати обвинувачених мали змогу переслухати магнетофонні записи, які Білий Дім, згідно з рішенням Найвищого Суду, був змушений передати судді Сіріці. Як відомо, Сіріка має передати Яворському тільки ті частини записів, які стосуються Вотерґейтської афери, а решту задержати надалі в тайні. Думають, що розправа над Ерліхманом все одно не розпочнеться аж поки Яворський не вирішить справу самого колишнього президента Ніксона. Коли Р. Ніксон ще був президентом, то не міг бути покликаний до судової відповідальности і міг відмовитися свідчити в суді, покликаючися на принцип розподілу влади поміж трьома частинами федерального уряду. Але після резиґнації ситуація змінилася, бо як приватна особа Р. Ніксон може бути покликаний свідчити на судовій розправі над Ерліхманом, а прокуратор Яворський може навіть рішити поставити Ричарда Ніксона в стан обвинувачення за спроби перешкодити судочинству у Вотерґейтській справі, хоча ще не відомо, чи Яворський це зробить. Також ще не відомо, чи Р. Ніксон старатиметься уневажнити формальний виклик свідчити, чи добровільно з'явиться в суді.

Того самого дня, коли Р. Ніксон одержав формальний виклик свідчити на суді Дж. Ерліхмана, Американська Адвокатська Палата на своїй конвенції в Гонолюлю одноголосно проголосувала, щоб колишній президент Ніксон не був звільнений від судової відповідальности. В резолюції не названо Р. Ніксона поіменно, але сказано, що Палата підтримує принцип рівности перед законом всіх громадян, не зважаючи на те, який пост вони займають. Хоча Адвокатська Палата проголосувала цю резолюцію одноголосно, то багато учасників конвенції заявили кореспондентам, що хотіли б, щоб прокуратор Яворський не притягав колишнього президента Ніксона до судової відповідальности.

Президент Форд сподієтьcя злагіднення перешкод в еміґрації жидів зі Совєтського Союзу

Вашинґтон. — Президент Дж. Форд в четвер, 15-го серпня на окремому сніданку, в якому взяли участь державний секретар Г. Кіссінджер і сенатори Г. Джексон, Джекоб Джевітс і Абрагам Рібікофф та їхні найближчі співробітники, заявив, що в коротці наступить загальне злагіднення еміґрації жидів з СССР. Три сенатори відмітили, що таке потягнення Совєтського Союзу може прискорити схвалення торговельного договору між ЗСА і Совєтським Союзом. Преса підчеркує, що президент Форд рішився особисто брали участь в переговорах відносно цієї справи і висловив надію, що згаданий законопроєкт, який передбачає уділення для СССР статусу упривілейованої держави в торговельних відносинах з ЗСА, буде схвалений ще цього року.

Сенатор Джексон заявив, що найновіші інформації відносно злагіднення становища уряду СССР щодо еміґрації передав президентові Фордові амбасадор СССР у Вашинґтоні Анатолій Добрнін після його повороту з Москви. В наслідок такого становища Совєтського Союзу, Г .Джексон готовий змодефікувати свою опозицію щодо закону. Новий додаток до закону, заявив Джексон, дасть можливість президентові Фордові признати для СССР полегші в торговельних справах. Знову ж сенатор Джевітс заявив, що з боку трійки сенаторів були поpоблені значні зміни до т. зв. „додатку Джексона" і він з оптимізмом дивиться на позитивне полагодження цієї справи вже в недалекому майбутньому.

ТУРЕЦЬКІ ВІЙСЬКА ЗАКІНЧИЛИ ОКУПУВАННЯ ТУРЕЦЬКОЇ ЧАСТИНИ КИПРУ. ГРЕЦІЯ НЕ РОЗПІЧНЕ ВІЙНИ З ТУРЕЧЧИНОЮ ЗА КИПР

Нікозія, Кипр. — У висліді відновленої офенсиви після провалу переговорів у Женеві між Туреччиною, Грецією та Великобританією, турецькі війська остаточно встановили повну контролю над північною, тобто турецькою, частиною Кипру, займаючи позиції здовж лінії між портом Фамаґуста на східньому побережжі острова та Лефкою над заливом Морфу — у західній частині. Уся ця частина Кипру включно з північною частиною самої Нікозії, де компактно живуть турки, мала б одержати, згідно з турецькою вимогою, повну автономію і входити в склад Кипрської республіки як автономна одиниця. В часі нової офенсиви турецькі війська, маючи у своєму розпорядженні летунство, панцерні частини та важку артилерію, зломили спротив кипрської Національної ґвардії. Турецький прем'єр-міністер Булент Есевіт повідомив, що турецька офенсива осягнула свою мету і що турецький уряд є готовий відновити переговори щодо майбутнього Кипру.

Рада Безпеки Об'єднаних Націй поновно звернулася з закликом до воюючих сторін на Кипрі негайно припинити збройні дії. У новій резолюції з 15 серпня, яку одноголосно прийняла Рада Безпеки, говориться, що Греція, Туреччина і Кипр мають повністю дотримуватися всіх попередніх резолюцій і постанов щодо Кипру. Як відомо, досі всі резолюції Ради Безпеки ОН не мали ніякого реального впливу на розвиток подій на Кипрі.

Греція не воюватиме за Кипр

Враховуючи фактичну ситуацію на Кипрі і реальне відношення сил, грецький прем'єр-міністер Константин Караманліс у своєму виступі на телебаченні 15 серпня поінформував населення Греції, що Греція не може встрявати безпосередньо у збройний конфлікт з Туреччиною. Грецький уряд продовжуватиме дальші заходи в справі Кипру виключно дипломатичним шляхом і буде на міжнародній арені поборювати „безславні акти" Туреччини щодо Греції і Кипру. Грецький уряд застосує відповідні заходи також і на відтинку Північно-Атлянтійського Оборонного Союзу та щодо американських баз в Греції. Така політика подумана як своєрідна відплатна акція Греції за те, що ЗСА не використали всіх можливостей натиску на Туреччину, що заохотило турецький уряд до інвазії на Кипр.

Згідно з найновішими повідомленнями, Державний департамент ЗСА офіційно поінформував уряди Греції, Туреччини і Кипру, що він готовий активно посередничати у полагодженні конфлікту та запропонував урядам цих країн подати пропозиції щодо переговорів у цій справі.

Кипрські урядові чинники інформують, що кипрські греки і їхні політичні та громадські організації однозгідні в тому, щоб не приймати турецьких пропозицій поділу Кипру на дві автономні частині, вимагаючи привернення повної політично-адміністративної єдности Кипрської республіки. Кипрський президент Глафкос Клерідес заповів, що він продовжуватиме відповідні заходи на форумі ОН та в часі мирних переговорів. У своїй заяві, однак, президент не скривав важкого положення Кипру в обличчі доконаного факту поділу Кипру на турецьку і грецьку частини.

Бразилія та комуністичний Китай встановлять дипломатичні зв'язки

Ріо-де-Жанейро. — Бразилія та комуністичний Китай в четвер, 15-го серпня, повідомили, що плянують встановити дипломатичні зв'язки. Повідомили про це бразилійський міністер закордонних справ Антонійо Ажерадо да Сілвейра та заступник китайського міністра закордонної торгівлі Чен Чі, який тепер перебуває на візиті в Бразилії. Бразилійські чинники заявили кореспондентам, що Бразилія зацікавлена встановленням таких зв'язків головним чином з огляду на торговельні можливості. Бразилія плянує купувати в Китаю нафту, а експортувати до тієї комуністичної держави цукор та сою. Кілька годин після повідомлення, що Бразилія плянує встановляти зв'язки з комуністичним Китаєм, амбасадор Націоналістичного Китаю повідомив уряд Бразилії, що Тайпей зриває дипломатичні зв'язки з цією південноамериканською країною.

ГОЛОДІВКА СТУДЕНТІВ У ВАШИНҐТОНІ ЗБІЛЬШУЄ КОЛО ЗАХИСНИКІВ МОРОЗА

Вашинґтон. — У вівторок, 13-го серпня, минуло два тижні з часу, коли п'ятеро молодих українських студентів почали голодовий страйк солідарности з ув'язненим у Совєтському Союзі українським істориком і публіцистом Валентином Морозом.

Хоч зміни в Білому Домі дещо відвернули увагу американської столиці — і решти світу — від справи Валентина Мороза і демонстрації на його захист, то все ж члени Комітету Оборони Валентина Мороза посилено продовжують кампанію клопотання в американському Сенаті і Палаті Репрезентантів, намагаючись одержати підтримку американських законодавців. Останніми днями делеґація студентів одержала прихильний відгук від ще кількох конґресменів і сенаторів. Нюйоркські конґресмени Маріо Біяджі і Едвард Кач висловили свою підтримку до спеціяльної конґресової резолюції в справі Валентина Мороза. Сенатор Ґеррісон Вілліямс з Ню Джерзі послав листа до Валентина Мороза у Володимирській в'язниці, і заявив, що відвідає голодівку українських студентів біля посольства Совєтського Союзу. Голодівку також обіцяв відвідати конґресмен Джек Кемп з Ню Йорку (околиця Боффало, який в телеграмі до учасників голодівки сказав, що написав листа в справі Мороза до Білого Дому.

Члени Комітету Оборони Валентина Мороза минулого тижня мали зустріч і розмову з журналістом Джеррі тер Горстом, тоді директором вашинґтонського бюра газети „Детройт Нюз". Через три дні після цієї зустрічі тер Горст став пресовим секретарем нового президента Джералда Форда.

Раніше Комітет повідомив, що одержав позитивні відгуки від конґресмена Роберта Рова з Ню Джерзі і сенатора Джеймса Баклі з Ню Йорку. Сенатор Баклі опублікував заяву, в якій висловив свою стурбованість долею Валентина Мороза і повідомив, що звернувся в його справі до державного секретаря Генрі Кіссінджера.

Тоді, як делеґація Комітету Оборони Валентина Мороза відвідує членів американського Конгресу і журналістичного корпусу у Вашинґтоні, чотири члени голодівки — Андрій Міхняк і Єлисавета Ясевич (Клівленд), Адріяна Мушинська (Детройт) і Орест Петренко (Вашинґтон) — роздають летючки прохожим біля совєтського посольства і пояснюють, чому вони вдаються до таких драстичних кроків на захист Валентина Мороза. Як уже було повідомлено раніше, лікар Андрій Лемішка, з Балтимору, наказав наймолодшому учасникові голодівки, 17-тилітньому Юрієві Дейчаківському (Клівленд) і опісля Адріяні Мушинській, припинити голодівку з уваги на знесилення та загрозу для їхнього здоров'я.

Представник Комітету Оборони Валентина Мороза заявив, що в зв'язку з історичними подіями у Вашинґтоні, які відвертають увагу від демонстрації - голодівки, конче потрібно якнайбільше посилити кампанію не тільки у Вашинґтоні, але в іcіх містах. Він закликав усіх українців надсилати листи й телеграми до сенаторів і конґресменів, як також телефонувати до редакцій місцевих газет, радіо і телевізійних станцій, питаючи їх про вашинґтонську голодівку на захист Валентина Мороза. Це, — сказав представник Комітету, — може збудити в засобах інформації зацікавленість справою Мороза. Він додав: „Щоб врятувати Мороза, ми мусимо надати його справі якнайширшого розголосу. Валентин Мороз проголосив голодівку до смерти. Це було більш як сорок днів тому. На як довго можна надіятись, що він ще витримає?"

Як уже інформовано, цієї суботи, 17-го серпня, відбудеться у Вашинґтоні велика Демонстрація солідарности громадянства Вашинґтону та ближчих і дальших околиць з Валентином Морозом та голодуючими в його обороні студентами. Маніфестація почнеться о год. 3-ій по полудні збіркою в Лафаєт парку.

Відбулися масові демонстрації в обороні В. Мороза в Оттаві

Оттава. — 27 і 28-го липня, 1974 р. перед совєтською амбасадою в Оттаві відбулися масові демонстрації за звільнення Валентина Мороза й інших українських політв'язнів. Обидві демонстрації очолювали ієрархи і духовенство наших Церков та представники українських політичних організацій і установ.

Обидві демонстрації були започатковані молебнями в намірені українських політв'язнів та українського народу, відправлені Владикою Максимом Германюком, Митрополитом Української Католицької Церкви в Канаді, Владикою Ізидором Борецьким, Єпископом Торонтонським та о. Сенишином парохом Української Православної Церкви в Оттаві в супроводі численного духовенства двох Церков. Молебні відбулися в парку біля совєтської амбасади. Після закінчення молебнів промовляли Владики, духовенство та президент СКВУ о. д-р Василь Кушнір.

Після релігійної частини демонстранти перейшли під амбасаду, де відбулася друга частина демонстрації. Під амбасадою промовляли: президент Комітету Українців Канади проф. Петро Кондра, заступник президента СКВУ Микола Плав'юк та генеральний секретар СКВУ Юрій Шимко.

Найважливішою і найбільш зворушливою частиною демонстрацій було представлення голодуючих членів Комітету Оборони Валентина Мороза — Лади Гірної, Андрія Бандери, Миколи Липовецького, Андрія Семотюка, артиста - маляра Миколи Бідняка, Степанії Гурко, Христі Малецької і Володимира Божика. Від імені голодуючих і Комітету Оборони Валентина Мороза до демонстрантів промовляли Микола Липовецький, Андрій Бандера і Андрій Семотюк українською і англійською мовами, закликаючи присутніх до дальшої оборони Валентина Мороза і всіх українських політв'язнів. Рівнож треба відмітити, що франкоканадці створили в Оттаві свій Комітет Оборони Валентина Мороза.

Під час демонстрації в неділю, 28-го липня, промовляв кол. прем'єр Канади Джон Діфенбейкер. Він закликав присутніх до дальшої оборони акції та зложив признання голодуючим за їхню відданість та ідеалізм в боротьбі за справедливість. В демонстраціх, якими проводив Ярослав Заяць взяло участь біля чотирьох тисяч людей.

ВІДБУВСЯ ВОСЬМИЙ ТАБІР ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ

Оквіл, Канада (імпко). — На мальовничій оселі української православної громади „Київ", від 29-го червня до 13-го липня ц. р., відбувся двотижневий Восьмий Табір Виховників Юного ОДУМ. Із майже всіх кінців ЗСА, Канади та далекої Німеччини, з'їхалися юнаки й юначки, — переважав вік 15 до 17 років, — щоб пройти табір-курс виховників для праці з юнацтвом. Одумівці з'їхались із таких далеких міст ЗСА як: Міннеаполіс, Ґомен-Елкгарт, Чикаґо, Балтимор, Детройт, Клівленд, Філядельфія, Трентон, Самерсет та інші, а з Канади: Торонто, Лондон, Ст. Кетеринс, Гамілтон, Монтреаль, Ошава та ін. Всіх учасників було 56, з цього 27 виховників-кандидатів, тобто тих, які вже відбули перші два тижні табору-курсів та успішно склали Перший Одумівський Іспит та іспити з курсу.

Комендантом табору і цього року був голова Центрального Комітету ОДУМ та постійний комендант Команди Виховників при ЦК ОДУМ, д-р проф. Юрій М. Криволап, а його заступниками старші виховники, Іі Павленко та Юрій Смик. Писарем була Валентина Петруша, старшим бунчужним — Павло Лисик, старшою бунчужною — Галя Радюк; обозним табору був Віктор Педенко.

Команда й учасники табору виховників Юного ОДУМ

В програму табору входили такі ділянки, як: організаційна структура ОДУМ; українські суспільно-громадські, молодечі, наукові, політичні та інші установи; ідеологія ОДУМ, історія ОДУМ, психологія та розвиток характеру дитини та українські церковні установи. З практичних зайнять в програму входили: терренознавство, природознавство, картознавство, перша допомога, піонерка, мандрівки, вічні виправи, гри й забави, спорт та інші. В розвагову частину входили щоденні купелі, спортові змагання, висвітлювання фільмів, вечірні ватри та товариські розвагові вечірки з танцями. Програму уважно опрацьовано та пильно дотримувано. Режим дня тривав від год. 6.45 ранку до год. 11.00 вечора.

Крім команди, доповідачами були: інж. П. Гурський, о. прот. Д. Фотій, Ів. Данильченко та Микола Мороз. Із Першої Одумівської Проби іспитували старші виховники-провідники: Петро Родак, Леонід Ліщина, Таня Вовк, Валентина Родак, Рая Ліщина, та Віктор Педенко.

Із п'ятдесяти шістьох курсантів, двадцять один успішно закінчили програму табору, склали іспити та отримали від Команди Виховників грамоту одумівських виховників: Л. Петруша, А. Шишло, Н. Павленко, Ж. Садо-

(Закінчення на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J 07303

Досить кари

Після резиґнації президента Ніксона розгорнулася досить палка дискусія на тему: чи Ричард Ніксон повинен бути притягнений до судової відповідальности за те, що старався перешкодити судочинству у Вотерґейтській справі? Треба признати, що аргументи по обох сторонах цього питання досить переконливі. Наприклад, ті, що вимагають, щоб колишній президент Ніксон був поставлений у стан обвинувачення, вказують, що згідно з Конституцією ЗСА, всі громадяни, включно з президентом країни, є рівні перед законом і ніхто не стоїть вище закону. Отже, твердять вони, якщо Джон Дін, Джон Ерліхман, Г. Р. Галдеман і інші колишні дорадники президента Ніксона можуть бути покарані ув'язненням, позбавленням права виконувати адвокатську практику та може будуть змушені заплатити грошову кару, то Ричард Ніксон, який сам признався, що також брав участь в протизаконних спробах затаїти Вотерґейтську аферу, повинен бути покараний в такий самий спосіб.

Це сильний арґумент, але він не бере під увагу факту, що Ричард Ніксон вже був покараний карою, якої не зазнав досі жадний інший президент ЗСА, а саме, був змушений зрезиґнувати з найвищого посту в державі. Ричард Ніксон, який занимав наймогутніщий пост в світі, залишив його в неславі. Його репутація очорнена і він, який міг ввійти в історію як один із кращих президентів ЗСА за його успішну діяльність для справи світового миру, буде знаний як перший президент ЗСА, що був змушений зрезиґнувати. Присуди, які може одержать колишні дорадники президента Ніксона, ніяк не дорівнюють карі, яку вже одержав Ричард Ніксон. За кільканадцять років мало людей пам'ятатимуть, хто це були Дін, Ерліхман, Галдеман, але ім'я Ніксона буде завжди згадуватися, коли в майбутньому будуть говорити про корупцію в урядах. І Ричард Ніксон напевно думає про це по кілька разів на день, а може й безперервно. Думаємо, що свідомість про таке осудження його історією та сором перед цілим світом тепер — це достатня кара для колишнього президента Р. Ніксона й було б негуманно ще притягати його до судової відповідальности.

Криза НАТО

Політична криза на Кипрі, що почалась поваленням уряду президента Макаріоса, зумовила розвиток подій, які вийшли поза межі цього острова і Кипрської республіки, зачіпаючи своїм впливом не тільки такі безпосередньо заінтересовані держави, як Грецію і Туреччину, але й окремі західньоевропейські держави, зокрема Великобританію, яка є співґарантом кипрської незалежности, та З'єднаних Стейтів Америки, сьома фльота яких стаціонує у тій частині Середземного моря. Очевидно, події на Кипрі заторкнули також Совєтський Союз, який незвичайно зацікавлений тим, щоб мати на Кипрі прихильний собі уряд.

Конфлікт між Грецією і Туреччиною за Кипр знайшов свій відгомін на форумі Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО), бо обидві ці держави є членами цього Союзу і займають важливі стратегічні позиції у східній частині Середземного моря на підступах до Близької Азії і Суезького каналу. Інвазія турецьких військ на Кипр спричинила гостру реакцію грецького уряду, який вирішив відтягнути свої війська з оборонної системи Північно-Атлантійського Оборонного Союзу. Таким чином, криза на Кипрі і на відтинку відносин між Туреччиною та Грецією позначилась на обороноздатности західнього союзу і на послабленні її східньосередземноморського флангу.

Різні причини склались на те, що справа Кипру набрала такої гостроти і заіснувала можливість вибуху війни між Грецією та Туреччиною — членами НАТО. Значна вина тут уряду ЗСА, який своєчасно не подбав про те, щоб не допустити до кризи на Кипрі. І Греція і Туреччина залежні від американської фінансової і військової допомоги. Збройний конфлікт між цими державами, якщо до такого прийде, буде вестися американською зброєю. Турецькі війська зробили десант на Кипр, користуючися американським військовим вирядом, летунством, танками тощо. Іншими словами, Вашинґтон розпоряджає конкретними засобами тиску, щоб допровадити до полагодження конфлікту.

Кризу на Кипрі і кризу в НАТО вже намагається використати Совєтський Союз, виступаючи в обороні „леґітимного уряду архиєпископа Макаріоса" і підтримуючи аґресивну політику Туреччини щодо Кипру. Мета політики Москви ясна: їй йдеться про те, щоб невтралізувати незвичайно невральгічний фланг Північно-Атлантійського Оборонного Союзу і цим способом послабити на цьому обширі позиції ЗСА та закріпити там свої власні.

М. Сосновський

НАСТУП СССР НА БЛИЗЬКИЙ СХІД

В журналі „Международная жизнь" за серпень ц. р. появилась стаття Н. Якубова „Совєтський Союз і арабський Схід". Стаття ця цікава тим, що вона розкриває розміри совєтського проникання на Близькому Сході і шляхи закріплювання совєтських впливів серед арабів. Заходи СССР в цьому напрямку не припиняються, не зважаючи на всі домовлення між ЗСА та СССР „на вершинах", чого найкращим доказом є недавнє формальне визнання Москвою Палестинського Визвольного Фронту за „єдиного" речника Палестини на міжнародній арені. Це, очевидно, зробив совєтський уряд однобічно, цілком не оглядаючись на те, що якраз тепер ведеться підготова до мирної женевської конференції між Ізраїлем та арабськими державами — Єгиптом, Сирією і Йорданією, на якій між іншим мало б бути вирішене і палестинське питання. Ставлячи ЗСА і інші держави перед доконані факти, СССР надіється здійснити свої імперіялістичні цілі.

Формально, коли йдеться про СССР, то СССР нібито діє по лінії арабських національних інтересів. „Ось вже минуло понад півстоліття, — пише Н. Якубов, — тобто на протязі всього періоду свого існування Совєтський Союз незмінно підтримує арабські народи у їхній справедливій антиімперіялістичній боротьбі за свободу і національну незалежність, за закріплення суверенітету, економічної самостійности і соціяльний проґрес". Н. Якубов особливо відзначає, що, мовляв, „підтримка СССР ніколи не мала тактичного чи коньюктурного характеру і визначалась передусім клясовою природою нашої держави".

Совєтсько-арабські взаємини до Другої світової війни мали відносно обмежений характер і щойно після війни, коли СССР несподівано зайняв друге щодо сили у світі місце після ЗСА, Москва почала активну політику на Близькому Сході, намагаючись максимально використати національно-визвольні рухи арабів, щоб зв'язати їх політично, економічно, культурно і мілітарно з СССР. Очевидно, цей процес почався від встановлювання дипломатичних зв'язків з окремими арабськими державами. Черговим кроком було наладнування „економічного й технічного співробітництва". Але сприятлива ситуація витворилася щойно після того, як на Близькому Сході постала ізраїльська держава і коли між нею та арабами почалася боротьба, яка триває по сьогоднішній день. СССР відразу став по боці арабів, що вирішально заважило на можливостях для СССР закріпити свої позиції на Близькому Сході. Не можна також при тому забувати й того, що чималим „допоміжним" чинником для успішного просування СССР на Близький Схід була невдала політика західніх держав, зокрема ЗСА, яка ворожо наставила арабські держави.

Н. Якубов пише, що „вже перші угоди про економічну і технічну співпрацю СССР з Сирією (1957 рік) і Єгиптом (1958 рік) поклали початок новим формам економічних зв'язків. Сьогодні крім Сирії і Єгипту такі угоди з Совєтським Союзом мають Ірак, Альжирія, Єменська Арабська Республіка, Народна Демократична Республіка Ємен, Марокко, Тунісія, Йорданія, Лівія, Судан, Кувейт. Совєтський Союз нині співдіє з арабськими країнами у будівництві 410 промислових, енерґетичних, транспортних, сільськогосподарських і інших об'єктів, включаючи підготову національних кадрів; з них досі половина проєктів вже здійснена. Біля 90 процентів об'єму економічної допомоги СССР арабським країнам спрямовано на розвиток галузей виробничої ділянки, в тому приблизно 80 процентів — на розвиток промисловости, енерґетики, транспорту (в тім понад половину припадає на галузі важкої промисловости)".

СССР і Єгипет

Донедавна ще головним полем совєтської експансії Єгипет, де від часу будівництва Асванського гідроенерґетичного комплексу добре розгосподарювалися були совєтські спеціялісти різної масти, включно з військовиками, а навіть військовими частинами. Асванська гребля на річці Ніл, яку мали будувати американці, стала для СССР своєрідним „мостовим причілком" для опанування Єгипту.

Н. Якубов вказує на те, що за цей період в Єгипті при економічній технічній допомозі СССР „створені важливіші нові галузі промисловости — верстатно-будівельної, інструментальної, радіотехнічної, хемічнофармацевтичної, значно поширені могутності нафтоперероблювальної і кораблебудівельної промисловости; вперше зорганізовано виробництво тонкого стального листа, коксу, мастил, зварювальних електродів, кабелів, хірургічних інструментів, чавунних фітінгів, алюмінійової фольги, збудовані експериментальний атомний реактор і лябораторія ядрової фізики; утворено перше в цій країні механізоване державне господарство на площі 4 тисяч гектарів... При співпраці СССР здійснюється електрифікація 4,700 єгипетських сіл (на 1 липня еликтрифіковано вже біля 1,400 сіл)".

Совєтська політика щодо Єгипту виявилася, проте, надто небезпечною для єгипетських національних інтересів і тому, коли тільки на початку 1974 року, для цього створилися пригожі умови, єгипетський уряд вирішив звільнитися від такої суцільної залежности від СССР. Враховуючи місце Єгипту серед арабських держав, зміну у єгипетській зовнішній політиці треба оцінювати як серйозну поразку Москви.

СССР і Альжирія

Проникання СССР на територію Альжирії — справа відносно нова, але і тут СССР має чималі успіхи. Згідно з інформаціями совєтського автора, „з допомогою совєтських спеціялістів стверджено великі поклади живого срібла, бариту, олива, цинку, вольфраму, свинцю, побудовані сталевовитоплювальний цех металюрґічного заводу в Ель-Хаджаре силою 410 тисяч тонн сталі річно, гірнично-металюрґійне підприємство для виробництва 317 тонн живого срібла річно, свинцево-цинкову збагачуючу фабрику на 2 тисячі тонн руди на добу, завершено будівництво ТЕЦ (Тепло-електрична централя) силою 55 тисяч кіловат і інших об'єктів. СССР дав Альжирії допомогу у перебудові 30 державних підприємств обробної промисловости, будівництві двох наводнюючих гребель, переведенні розвідно-експлуатаційного свердлування для води на більших обширах пустині Сагари".

СССР і Ірак

Загально відомо, що Ірак надзвичайно тісно пов'язаний з СССР і вся економіка країни стоїть у залежності від совєтської допомоги щодо спеціялістів та виряду. СССР розбудовує іракську енерґетичну базу — 6 великих енерґетичних об'єктів загальною потужністю 2.2 мільйона кіловат. Окрему увагу відведено розбудові залізничних шляхів між Баґдадом та портами Басра і Ум Каср. Совєтський Союз допомагає у будівництві цілого ряду заводів, а також „дає допомогу в ділянці сільського господарства, наводнювання і рибної промисловости. З участю СССР ведуться роботи в напрямку збільшення потужностей першого нафтового національного промислу в країні Північної Румейли... В перспективі його потужність збільшиться на 42 мільйонів тонн нафти річно".

СССР і Сирія

Інша арабська країна, якій особливу увагу прис-

(Закінчення на стор. 3-ій)

В. Левенець

НЕ СТІЙМО НА МІСЦІ

Деякі автори в українській еміґраційній пресі, злякавшись детанту, почали, хоч ще й не дуже відверто, проповідувати дефетизм в політиці, мовляв, в теперішній добі співробітництва Вашинґтону з Москвою, в обличчі переговорів про тотальне чи частинне розброєння і обопільного вихваляння, нам буде важко переконати політиків різних західніх країн і їхні уряди, щоб вони осудили Москву і стали на захист поневолених нею народів, чи, принаймні, обізвалися в обороні їх людських прав, виступили проти політичного переслідування. Деякі з тих авторів навіть впевняють, що в такій деконьюнктурній атмосфері немає місця політиці визволення, що нею, в основному, займається українська політична еміґрація. На їхню думку вичікування на поступ еволюційних процесів в СССР — це одинока альтернатива. Ті процеси, мовляв, треба поглиблювати, їм сприяти і, якщо це можливо, використовувати.

Вважаємо такий підхід до політики визволення помилковим вже хоч би тому, що політична еміґрація, що є невідривною частиною українського народу на Батьківщині, не сміє дозволити собі на застій і, що дуже головне, на безділля та вичікування сприятливої коньюнктури. Ставка на еволюцію в Україні і коньюнктуру за кордоном це, на нашу думку, не тільки застій в політичному житті української діяспори, але і її смерть.

Спільнота, без огляду на ситуацію, мусить і повинна бути активною. Очевидно потрібно і конечно змінити засоби пропаґування нашої визвольної справи, треба достосувати їх до вимог часу. На зміну тактики і способів нашого змагання ми вже сьогодні можемо собі дозволити, маючи у розпорядженні цілий ряд висококваліфікованих і досвідчених політичних і культурних діячів з середньої і молодшої ґенерації. Вже найвищий час поступово передавати керування нашим політичним і суспільно-громадським життям у їхні руки і прислухатись до їхніх думок та ініціятиви. Є всі підстави вірити, що вони зможуть виконати справу вміло, фахово і скоро, спираючись, самозрозуміло, на досвід і пораду старших політичних діячів.

В боротьбі за визволення не сміє бути перерви, мусить бути тяглість боротьби, праці й зусиль всієї української спільноти поза межами України. І якщо детант частинно чи тимчасово замикає для нас можливість безпосереднього втручання і домагань через уряди великих держав, чому б не спробувати інших засобів? Наприклад: преса у вільному західньому світі має не абияку вагу і значення. І якщо б нам вдалося знайти кількох дійсно добрих авторів, які постійно писали б на дані теми статті, політичні замітки і коментарі до впливових газет і журналів, ми мали б на цьому відтинку великі успіхи і спростували б не одну інсинуацію і неправду московських імперіялістів та здобули б прихильність до української визвольної справи чужинців. Також окремі видання в чужих мовах (брошури, книжки), які б порушували, наприклад, розв'язку соціяльного і національного питання в СССР; релігійні справи і релігійне переслідування експансію московських імперіялістів (в науковому насвітленні) й інші теми могли б сприяти закріпленню в уяві західнього читача безспірної української правди.

На жаль СССР, а точніше Росія для багатьох на Заході все ще залишається сфінксом, сповненим таємничости і загадковости. Деякі з них, головно ліві політичні угрупування, уважають, що большевики найбільші гуманісти, які підняли з дна знедолених і злидарів, усунули соціяльну несправедливість в Росії, перевели справедливу земельну реформу, позитивно розв'язали національне питання поневолених колись царською Росією народів, спричинившись до розвитку національних культур тощо. Деякі з них навіть умудряються оправдувати московський злочин народовбивства і ліквідації цілих народів, бо все це, мовляв, робилося для осягнення „вищих цілей в структуральній перебудові світу на більш справедливих основах".

З роз'ясненням цих питань ми можемо і повинні йти до державних народів. Наприклад, добре написаний твір про московське сучасне державне кріпацтво напевно не залишився б без відгуку, тим більше, що соціяльна проблема стала головною турботою всіх вільних урядів та політичних партій на Заході. Також твір з релігійною тематикою з огляду на нові реформи майже в усіх церквах на Заході і безуґавне нищення Церкви урядом Совєтського Союзу знайшов би свого читача і позитивну оцінку. Слід би подумати також про послідовну освідомлюючу працю серед студентства і молоді народів Заходу. Молодь в принципі була і є ідеалістична, чуйна на різні кривди і несправедливості у світі. Тому нам слід поширити серед неї нашу наскрізь гуманну ідею визволення. Бо наша правда, наша боротьба не є відокремленим в світі явищем, а є частиною універсальної і абсолютної правди в світі.

І тому, коли московські большевики намагаються шляхом приманливих переговорів і облудних обіцянок заховати нашу правду від очей свободолюбного західнього громадянина, а через своїх дипломатів створюють для нас несприятливий ґрунт для безпосередньої політичної праці, — поставмо проти них світову опінію, яка сьогодні є великою моральною, а може навіть і політичною силою людства.

Це преважна ділянка праці, і нам слід в тому напрямі спрямовувати всі зусилля, якщо хочемо утвердити високе післанництво у вільному світі української політичної еміґрації, яка повинна стояти непохитно на фронті боротьби за національний зміст вільної української національної держави і протестувати проти московського колоніяльного панування в Україні. При такій поставі української діяспори активні борці в Україні бачитимуть, що ми бодай робимо спроби маршувати разом з ними.

З НАШИХ БУДНІВ

ТЯЖКІ ПРОБЛЕМИ

Стояли під Українським Народним Домом та й обливалися рясним потом, задихаючись від задушливого нюйоркського повітря.

— Ти що робиш у Ню Йорку в таку спекоту? — спитав худіший приятель товстішого. — Вигнав тебе Квас із Союзівки, чи може дієгат для тебе там замало?

— Еее! — махнув рукою товстіший, — пан Квас в порядку і дієгат, слава Богу, там не бракує, ще так звані добрі друзі, приятелі, зобридили мені життя на клаптику України! И переважно, всякі паннусі! „Ой, пане Зенку, як ви виглядаєте! А в котрому місяці? .. Чи вже вас оглядав доктор Восвідка? .. Зенусю, так далі не може бути... ви мусите піти на дієту! Ходіть багато, гімнастикуйтеся! Залюбіться! Оженіться!"

Поденервовано запихнув цигарку і запалив...

— Два тижні я терпеливо переносив ці знущання, а на третій — терпцю не стало: спакував манатки, розплатився і втік до Ню Йорку.

— Ой, так, — зідхнув худіший, — кожний має свій клопіт, свою, як тут говорять, проблему... От, скажемо, пішов на інтенсивну дієту, загубив понад сорок фунтів, це правда. Та подивися, брате милий, як я тепер виглядаю: як небіжчик, що взяв відпустку з того світу! Все на мені висить, штани облітають, сорочка, як з старшого брата, всі убрання мушу переробляти, звужувати, бо нічого на мене не пасує. А ти знаєш скільки тепер кравці правлять за таку роботу? .. Деруть, як циган за маму!

Товстіший приглянувся худішому і співчутливо похитав головою.

— Слухай, колего, ти мені справді не подобаєшся... Чого ти так тяжко дишеш, мов підпалена коняка? .. Ну, мені, не має чого дивуватися, маю на собі трохи того сала, але ж у тебе тільки очі світяться! То звідки ця задишка?

Худіший витер хустинкою спітніле чоло, а далі став протирати окуляри...

— Бачиш, мій лікар пробував мені пояснити, звідки це береться. Колись моє серце працювало, так би мовити, на інших оборотах, а тепер працює на інших, внаслідок різниці у вазі тіла, що наступила після втрати сорока з лишком фунтів. Але він сказав, що це стан переходовий, що потім ця різниця вирівняється і все буде окей. Ти знаєш: він радить мені тепер набути яких 5-6 фунтів, але не більше!

— Ну, дорогий приятелю, тут таке діло, що без чарки не розбереш, — сказав товстяк і запросив худяка до клюбу „Лиса Микити".

Ікер

УКРАЇНСЬКА СПІВАЧКА НА СТОРІНКАХ „ТАЙМУ"

Відомий американський тижневик „Тайм", з 29 липня ц.р., у статті про три літні оперові театри (у Ст. Пол, Катона та в Оттаві), пишучи дуже похвально про виставу опери Моцарта „Викрадення з серагіо" в Нешенел Артс Сентер в Оттаві, між чотирма головними виконавцями цієї опери назвав і українську співачку з Монтреалю, сопрано Анну Чорнодольську — у згаданій опері в ролі „Блондхен" — та помістив її фотографію, в костюмі, у сцені з цієї опери.

Анна Чорнодольська відома від часу свого концертового дебюту в Карнеґі Рісайтел Гол перед двома роками, про який музичний критик Ню Йорк Таймс упишав словами найвищих похвал.

ПРОФ. І. Р. ХОРТИК ВІДІЙШОВ НА ЕМЕРИТУРУ

1-го червня ц.р. професор із Дрексел університету, у Філядельфії, Іван Роман Хортик, відійшов на емеритуру. Останніми роками він працював викладачем аналітичної хемії та головним асистентом голови Хемічного Відділу того ж університету.

В. Г.

І. С. Коропецький

ЧОМУ САМЕ МАНІТОБА?

Тому, на нашу думку, ІСУК чи якась інша організація, яка взяла б на себе відповідальність за таку еміґраційну акцію, повинні намітити такий плян своєї діяльности: 1) Започаткувати якнайширшу дискусію у всіх країнах, де перебувають українські еміґранти, про потребу їх компактного поселення і про Манітобу, як найкращий об'єкт такого поселення; 2) Старатися різними способами поширити ті українські поселення, з котрих головно мали б рекрутуватися евентуальні переселенці; 3) Спрямовувати і, коли потрібно, фінансувати цей потік еміґрації не до Онтаріо, як хтось пропонує, де вона поволі зденаціоналізується, як денаціоналізуються її попередники, але до Манітоби; 4) Допомагати переселенцям у Манітобі влаштуватися на працю тощо.

Правдоподібно, маючи на увазі проблеми включені в наші точки 3) і 4), недавня передова у „Свободі" пропонує створення окремого фонду на цю ціль. Ця пропозиція звучить трохи дивно, коли взяти під увагу, що в нас існує вже вельми заслужена організація, яка має величезний досвід у переселенчих справах. Мова, розуміється, про ЗУАДК. Як нам відомо, його директор, д-р В. Галан ставиться з великим зрозумінням і симпатією до справи еміґрації українців до Канади, зокрема до Манітоби. Він є готовий дати до диспозиції для цієї цілі свої ресурси, досвід та міжнародне визнання. То чому дублювати? Якщо ЗУАДК потребуватиме фондів від української спільноти, він сам звернеться до неї з цією просьбою.

Успіх компактного поселення українців у Манітобі вимагає більше як самого переселення туди, мотивованого економічними міркуваннями. Така еміґрація повинна супроводитися іншими еміґраційними струмами, базованими на ідеалізмі. Тут маємо на увазі головно нашу молодь. Вже скільки років і скільки поколінь цієї молоді виховують наші молодечі організації в дусі любови до України. Наша молодь, як і кожна інша, лише тоді буде в щось дійсно вірити і щось дійсно любити, коли вона зможе реалізувати ці почування в конкретних вчинках, сполучених з особистими жертвами. Такої акції щотижневі сходини чи щорічні свята весни не заступлять. Тому не дивниця, що для нашої молоді ця любов стає чимсь абстрактним, коли не стерильним, і частина її, зражена бездіяльністю, стає байдужою до стандартних патріотичних заклинань. І тому Пласт, СУМА та подібні організації зробили б велике діло, коли б вони зуміли спрямувати цю потенційну енергію української молоді на поселення Манітоби. Це було б початково, без сумніву, зв'язане з певними особистими жертвами, але зате українські юнаки та дівчата бачили б наглядно вислідн своєї праці і були б горді за це. Тоді проповідь „великої пригоди" перестала б бути пустим звуком.

Іншим таким еміґраційним струмом повинно бути переселення до Манітоби всіх українців, де б вони тепер не жили поза межами України, якщо вони мають певну можливість вибору свого осідку замешкання. Це відноситься зокрема до купців і промисловців, які хотіли б там закладати свої підприємства і в той спосіб творити варстати праці для новоприбулих. До цієї групи повинні належати також пенсіонери. Цей струм разом з економічною еміґрацією та молоддю повинен бути достаточно сильний, створити „моментум", щоби до них долучилися і інші групи української еміґрації. Якщо таке переселення навіть буде супроводитися певними матеріяльними жертвами, то це буде одинокою нагодою дати доказ, що віриться в те, що так часто деклямується.

На мою думку, така переселенча акція є найважливішим завданням перед українською еміґрацією, коли вона хоче затримати свою національну ідентичність.

(Кінець)

Хочуть розвинути „психологічний настрій" до хліборобської праці

Київ. — Газета „Молодь України" з 27 липня в статті „Заповіт Материного поля" присвячує увагу виробленню „любови і пошани до землі, селянської праці... за дорученням обкому партії" в молодого покоління колгоспників. Автор статті В. Бовкун, завідуючий відділом пропаґанди і аґітації Вінницького обкому Компартії, розписується, як то „у селі Тиманівці Тульчинського району на Вінничині при вході в музей історії села є такий напис; „Батьку, приведи сюди сина". „І батьки ведуть своїх дітей... щоб вони краще розуміли і пам'ятали славну історію роду хліборобського, самі прагнули помножити його звитяги". — І далі продовжує Бовкун; — „Символічний зміст цих слів. Адже виховання сучасного хлібороба, виховання у нього комуністичного ставлення до праці і громадського господарства немислимі без психологічної підготовки юнаків і дівчат".

Така „психологічна підготовка" ведеться на всіх фронтах, щоб „навчити" українського молодого селянина любити... землю. А він, уважаючи, що „гуртове — чортове", не дуже хоче марнувати своє здоров'я і літа на колгоспній панщині. Щоб заохотити молодь лишатися в селі, „урочисто відзначається у нас прихід в хліборобську сім'ю молодого поповнення. Робимо все, щоб юнакам та дівчатам вступ у члени колгоспу залишався памятним. У нас розроблено ритуал посвячення у хлібороби. Ось як це відбувається. Місця в президії займають найшановніші люди колгоспу... У кожного червоні стрічки з написом „Працею прославлений"... Духовий оркестр грає марш... вносять до залу прапор колгоспу. Під звуки піонерського горну (сурми) і дріб барабана у зал входять юні ленінці... І ось перед прапором винуватці торжества. Вони твердо вирішили продовжувати почесну справу батьків — хліборобів... Ветеран колгоспної праці... приніс їм символічний подарунок — шкатулку з землею, взяту з полів рідного колгоспу... Юнаки і дівчата... дають клятву гідно йти батьківським шляхом — почесним шляхом хліборобів".

Згадує автор і намагання партійного керівництва заохочувати хлопців, яких покликають у військо, повертатися знову до рідного села, він пише; „Заслуговує схвалення робота партійних та комсомольських організацій Хмільницького району, які прагнуть до того, щоб кожен юнак, перебуваючи в Армії, не втрачав психологічного настрою до хліборобської праці", для того робиться все належне, щоб юнаки зрозуміли, „що вони потрібні селу".

НАСТУП СССР

(Закінчення зі стор. 2-ої)

вячує СССР, — це Сирія. Совєтське зацікавлення Сирією збільшилось останнім часом, особливо з уваги на охолодження у взаєминах з Єгиптом. Н. Якубов пише, що „Совєтський Союз подає щораз то ширшу допомогу Сирії у розвитку провідних галузей її народного господарства: енергетики, геологорозвідки, нафтовидобувної і хемічної промисловости, залізнодорожного транспорту, наводнення і т. ін. Важливіший об'єкт нашого співробітництва — Евфратський гідроенергетичний комплекс. Він включає гідроелектростанцію силою 800 тисяч кіловат, при чому перших три агрегати силою 300 тисяч кіловат намічено урухомити вже в цьому році".

Будова Евфратської греблі матиме велике господарське значення для Сирії, бо уможливить наводнити понад 600 тисяч гектарів землі, тобто подвоїти дотеперішню площу зрошуваних земель. З цього приводу президент Сирії Гафез Асад заявив, що „евфратська гребля лишиться вічним символом дружби між арабським народом і народами СССР".

Вплив на підготову арабських кадрів

Багато уваги присвячує СССР питанню розбудови сітки навчальних закладів у окремих арабських країнах. Разом з цим совєтський уряд уможливлює студії арабських студентів у школах в СССР. Н. Якубов пише, що „для організації підготови технічних спеціялістів ми допомагаємо цим країнам творити власні системи навчання, навчальні заклади, середні і вищі технічні школи. Совєтський Союз дає допомогу арабським країнам у створенні 83 наукових закладів (в тому в Єгипті — 45, в Альжирії — 20, в Іраці — 10, в Сирії — 3, в Єменській Народній Республіці Ємен — 1, в Тунісії — 1), з яких 63 вже діють. В їх числі є великі центри для підготови кадрів: Національний інститут нафти, газу, хемії в Бемердесі (Альжирія), гірничо-металюргічний інститут в м. Ель-Таббіні (Єгипет) і ін.. Крім того, тисячі студентів і спеціялістів з арабських країн відбувають вишкіл у високих школах і на підприємствах СССР".

Подані дані, що стосуються різних країн Близького Сходу і різних ділянок життя цих країн, виявляють, яку вагу прикладає Москва до Близького Сходу. Є всі підстави припускати, що СССР збільшить свої зусилля для опанування економічно і стратегічно важливого Близького Сходу.

Совєтський автор таврує...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ся в листах, які одержують українці зарубіжних країн від своїх родичів з УРСР, готують антирадянські видання для розповсюдження на території України.

До імперіалістичної політики „наведення мостів" пристосували свою діяльність і проводирі закордонного представництва Української Головної Визвольної Ради (ЗП УГВР) і третього відламка — оунівців - двійкарів. Тривалий час ці організації заперечували будь-які зв'язки зарубіжних українців з Радянською Україною, тепер же „визнають" УРСР, намагаються встановити контакти з громадськими і культурноосвітними організаціями України. Такі заходи спрямовані на те, щоб добитися фактичного визнання радянськими організаціями націоналістичних центрів за рубежем і таким чином дістати можливість використовувати канали культурного обміну для проведення націоналістичної пропаґанди на Україні. Розширення контактів української еміграції з УРСР, на думку оунівців - двійкарів, дасть нові можливості у вивченні радянських людей, відборі серед них політично і морально нестійких, залученні окремих з них до виконання розвідувальних завдань та поширення ворожої ідеології. Адже будучи на утриманні американської розвідки, ЗП УГВР і оунівці - двійкарі своїм основним завданням вважають збирання різноманітних відомостей про Україну, участь в ідеологічних диверсіях проти СРСР та інших соціалістичних країн, проведення націоналістичної пропаґанди серед зарубіжних українців під прапором боротьби за „незалежну" Україну, перекручення радянської дійсности з метою дискредитації політики КПРС та Радянської держави.

Таким чином, буржуазному націоналізму імперіалісти світу відводять значне місце в антирадянських і антикомуністичних акціях. Відповідно до різновидностей цих темних сил світової реакції утворилося і два основні табори українського буржуазного націоналізму, який являє собою антинародну політичну діяльність і реакційну ідеологію, а також систему організацій класових ворогів радянського народу, соціалістичних країн — систему організацій, які діють за завданням міжнародних імперіялістичних кіл, їх підривних служб.

Прихильники одного антирадянського табору українських буржуазних націоналістів цупко згуртовуються під вилинялими прапорами „холодної війни", прихильники другого табору микуються під „поміркованим" лозунгом „тихої диверсії", — пише І. Петров у підневільній „Вільній Україні".

В Канаді відбувся XI-ий Конгрес Українців Католиків

Саскатун. — під гаслом „Українська Католицька Церква — наша будучність у Канаді" відбувся тут 28 і 29 червня і 1-го липня ц. р. XI-й Конгрес Українців Католиків Канади. В Конгресі взяли участь: Братство Українців Католиків, Ліґа Українських Католицьких Жінок і Українське Католицьке Юнацтво. Почесними гостями Конгресу були Владики Митрополит Максим Германюк і Єпископи Ніл, Ізидор і Андрій; протоігумени о. В. Піскальний, ЧСВВ, і о. М. Гричишин, ЧНІ.

Нову Екзекутиву очолив Іван Новосад.

Приятелі президента Форда думають, що він кандидуватиме в 1976-му році

Вашингтон. — Кілька близьких приятелів і політичних дорадників президента Форда заявили кореспондентам, що в 1976-му році він правдоподібно таки старатиметься здобути номінацію Республіканської партії, хоча в минулому часто твердив, що не плянує кандидувати на пост президента. Ці дорадники й приятелі вказують, що президент Форд заперечував свою кандидатуру тоді, коли ще був віцепрезидентом ЗСА, але після резиґнації президента Ніксона ситуація змінилася. Сам президент Форд натякнув на свою можливу кандидатуру, коли у понеділок, 12-го серпня, під час промови на спільній сесії обох Палат Конґресу, заявив, що матиме „принаймні" ще три нагоди виголосити „Послання про стан Унії". Під час поточної каденції президент Форд матиме право виголосити „Послання про стан Унії" в 1975-му, 1976-му і перед 20-им січня 1977-го року, коли ця каденція закінчується. Коментатори думають, що Президент вжив фразу „принаймні три нагоди", щоб натякнути, що буде кандидувати на повну каденцію в 1976-му році й тоді матиме змогу виголосити й більше „Послань про стан Унії". Джордж Буш, голова Крайового Комітету Республіканської партії, сказав, що президент Форд правдоподібно ще тепер не хоче точно заявити, що таки кандидуватиме, бо бажає скоріше доказати населенню Америки, що він може задовільно вив'язатися із обов'язків, які перебрав по президентові Ніксонові.

Померла поранена в атентаті дружина південнокорейського президента

Сеул. — Важко поранена револьверним пострілом у голову дружина президента Південної Кореї Парка, пані Парк Чунг Ґі померла кілька годин пізніше у лікарні. Пані Парк була поранена в час невдалого атентату на самого південнокорейського президента, коли він промовляв на святі для відзначення Дня визволення у Національному театрі 15 серпня. Під час атентату загинула також 17-літня учениця середньої школи, яка приймала участь у програмі свята.

Поліція арештувала атентатчика, подавши до публічного відома, що атентант виконав Мун Се Кванґ, кореєць, який проживає у Японії. Нічого покищо невідомо про його мотиви, ані про те, чи йдеться тут про самочинну ініціятиву, чи ширше закроєну змову проти президента Парка і його режиму у зв'язку з його диктаторською внутрішньою політикою та безоглядним здавлюванням всякої політичної опозиції в країні. Згідно з останніми повідомленнями, в Південній Кореї посилено вимковий стан, хоч там фактично нічого не зміниться, враховуючи факт, що в Південній Кореї вже від довшого часу такий вимковий стан існує.

Опитування виявило, що демократичні кандидати популярніші від республіканських

Вашингтон. — Опитування, переведене аґентством Люїса Гарріса в другій половині липня, виказало, що демократичні кандидати до Палати Репрезентантів втішаються більшою популярністю між виборцями, ніж республіканські. Із запитаних осіб 55 відсотків заявили, що цього листопада голосуватимуть за демократичними кандидатами, а тільки 29 відсотків сказали, що голосуватимуть за республіканцями. Решта запитаних сказали, що ще не рішені. Аґентство Гарріса зазначило, що опитування було переведене перед резиґнацією президента Ніксона та що ситуація може змінитися.

Відбувся перший пластовий спортово-вишкільний табір

Іст Четгем, Н.Й. — Тут на пластовій оселі Вовча Тропа кінчиться цієї суботи 17-го серпня, дво - тижневий пластовий табір, присвячений вцілості спортовному вишколові. Учасників 30, віком 15 до 20 років. Командант табору пл. сен. Лев Штинда. Хоча табір нав'язує до минулого й присвячений 60-літтю оформлення пластової сотні Січових Стрільців та називається ім. Дам'яна Пеленського, першого команданта й організатора сотні, то ведений він наскрізь модерними методами й вишкіл пристосований до сучасних вимог. Денні, до речі інтензивні, вправи фільмовані й учасники бачать пророблену денну працю на телевізорі кожного вечора. Тут інструктори аналізують добрі й хибні вправи. У програмі вишколу легка атлетика, спортові гри, копаний м'яч, відбиванка і кошівка. З водного спорту тільки плавання. Великим зацікавленням учасників тішиться малокаліброве стрільництво. Взагалі учасники незвичайно зацікавлені програмою. Найбільше труднощів мабуть справляє їм призвичаїтися й спонтанно вживати українське назовництво — на що інструктори звертають пильну увагу.

Ініціятива, організація та переведення табору в руках пластового Куреня „Червона Калина" (ст. пластунського і сеніорського). Курінь зі своїх фондів закупив спортовий виряд для табору (біля 1,200 дол.). Оселя подбала про новий корт для кошівки та про інші влаштування на площі. На місці протягом цілого табору є лікар, член куреня „Червона Калина", д-р Юліян Гной.

Представники совєтської амбасади в Австралії тероризують Ярмоленка

Сідней. — Молодий неповоротець 18-річний музика Григорій Ярмоленко заявив був австралійським урядовим чинникам про своє бажання залишитися на постійно в Австралії і просив приділити йому право азилю, про що повідомляла „Свобода" 16-го серпня. Довідавшись про рішення Ярмоленка, совєтська амбасада домоглася побачення і в результаті „розмови", в якій застосовано, як твердять австралійські чинники, словну пресію на Ярмоленка, він відкликав своє прохання і погодився виїхати найближчим літаком до Москви. Пресія і погрози совєтських офіційних представників викликала хвилю обурення в австралійського населення. Представники робітничих спілок, політичні діячі і репрезентанти об'єднання юристів поробили заходи перед австралійським урядом, щоб не допустити до поспішної видачі молодого втікача. При тому австралійська преса відмітила, що в поспіху уряд може зробити помилку подібну до тієї, яка сталася в ЗСА з видачей Симаса Кудірки. Літак, який мав відлетіти до Москви з Ярмоленком, тим разом полетів без „багажу". Справу Ярмоленка, на домагання згаданих організацій, розглядає Найвищий суд і його рішення буде остаточним.

Центральна Управа

Організації Державного Відродження України (ОДВУ) в ЗСА

повідомляє все Членство та Українське Громадянство,

що в суботу, 31-го серпня і в неділю 1-го вересня 1974 р.

на Оселі ім. Олега Ольжича в Лігайтоні, Пенсильванія

— відбудеться —

XXXII-ИЙ З'ЇЗД ОДВУ

ЗІ СЛІДУЮЧОЮ ПРОГРАМОЮ:

СУБОТА, 31-го СЕРПНЯ 1974 Р.

Год. 8:00 рано — Реєстрація.

Год. 9:30 рано — Відкриття З'їзду. Молитва. Вибір Президії З'їзду. Схвалення порядку нарад. Вибір Комісій: номінаційної, резолюційної, пресової, господарчо-фінансової, мандатної, прохань і скарг та статутової. Прийняття протоколу з 31-го З'їзду. Звіт Мандатної Комісії. Звіти: Центральної Управи, Організаційного Трибуналу і Контрольної Комісії ОДВУ.

— ОБІДНЯ ПЕРЕРВА —

Дискусія над звітами. Уділення абсолюторії уступаючій Центральній Управі ОДВУ. Розглянення і схвалення поправок та доповнень до статуту ОДВУ.

Година 6:30 по пол. — З'ЇЗДОВИЙ БЕНКЕТ ОДВУ. Привітання Почесних Гостей. Привіти від Організацій.

Година 9:30 веч. — ЗАБАВА з ТАНЦЯМИ, у заряді Оселі.

НЕДІЛЯ, 1-го ВЕРЕСНЯ 1974 Р.

Година 8:30 рано — З'ЇЗД УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФОНДУ (УВФ).

— БОГОСЛУЖЕННЯ.

— ОБІДНЯ ПЕРЕРВА —

Година 1:30 по пол. — Звіти З'їздових Комісій. Дискусія над звітами та прийняття постанов З'їзду. Вибір: Центральної Управи, Організаційного Трибуналу та Контрольної Комісії ОДВУ. Побажання і внески. Закриття З'їзду.

Година 9:30 веч. — ЗАБАВА з ТАНЦЯМИ у заряді Оселі.

Під час 32-го З'їзду ОДВУ

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ (УЗХ)

відбуде свою

РІЧНУ КОНФЕРЕНЦІЮ

В програмі: Симпозіюм — „Слідами О. Басараб" — Субота, 31-го серпня 1974 р., Академія в честь О. Басараб — неділя, 1-го вересня 1974 року, год. 4-та по пол. та інше.

ЗА Ц.У. ОДВУ в ЗСА:

Д-р Денис Квітковський — голова

Михайло Мушинський, секретар

У всіх справах, пов'язаних зі З'їздом, привітами, бенкетом, приміщенням, транспортом, чи іншими питаннями, просимо звертатися на адресу: Ukrainian Homestead, R.D. # 2, Lehighton, Pa. 18235, phone: (215) 377-4621.

НА ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД АМЕРИКАНСЬКОГО НТШ

зложив суму 500.00 долярів
з побажанням якнайкращих успіхів

МИХАЙЛО ДЕРИЙ
Сандер Вей, Канада

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього дня 27-го червня 1974 року несподівано відійшов у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

бл. п.

Інж. МИХАЙЛО ПОТОЧНЯК

якого похорони, з участю Рідні, Приятелів і Знайомих відбулися, 29-го червня 1974 р. в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Складаємо щиросердечну подяку Всім, які взяли участь в похоронних відправах та відвели Покійного на Вічний Спочинок.

Всім, які вінками та квітами вшанували Покійного — Всім, які замість квітів склали щедрі пожертви на Служби Божі, чи добродійні цілі та Всім, які переслали нам вислови співчуття.

Дякуємо о. пароховi церкви Святого Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. о. П. Малюкі за відправлення Панахиди й Похорону.

Зокрема щиро дякуємо Друзям Покійного за те, що несли домовину й за прощальні слова: М. Ценкові, Я. Ракові, Л. Яцкевичові і п. П. Кульчицькому від пл. станиці в Нюарку, як також дякуємо п. Н. Постолюкові за допомогу і пораду в похоронних обрядах.

Дякуємо нашій дорогій Рідні за приїзд здалека і вияви любови, Родинам Боднаруків і С. Добущакові.

Вдячні висловлюємо подяку похоронному заведенню Литвин і Литвин в Нюарку, Н. Дж. за взірцеве переведення похорону.

Хай Всевишній Господь обдарить Усіх найкращими ласками.

Вшановуючи пам'ять мого Мужа, складаємо:
25.00 дол. на пластовий загін „Червона Калина";
25.00 дол. на Альманах „Стрийщини".

ІВАННА ПОТОЧНЯК з Родиною

Довер, Н. Дж.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Незабутнього і Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

св. п. Інж. РОМАНА В. БАРАНСЬКОГО

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

у вівторок, 20-го серпня 1974 року

в церквах:

СВ. МИХАЇЛА в ЙОНКЕРСІ, Н. Й., о год. 7-ій рано;

СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в ГАНТЕРІ, Н. Й., о год. 9-ій рано

і в Православній Церкві СВ. МИХАЇЛА в ЮНІЙОНДЕЙЛ, Л. Ай., о год. 10-ій рано.

Про молитви просять —
дружина ЛІДІЯ, ДІТИ і ВНУКИ

Фірма Ессекс Пакерс поширює виробничу потужність

Гамільтон, Онт. — Фірма Ессекс Пакерс в Гамільтоні заключила умову з провінцією Онтаріо в справі фабрики м'ясної продукції в Гвелф. Ця модерна фабрика, вартости понад 2,000.000 долярів, з днем 2 грудня ц.р. переходить під контролю Ессекс Пакерс на період 15 років. В ній буде затруднено приблизно 100 працівників. Положена вона в околиці дуже інтенсивної годівлі великої рогатої худоби провінції Онтаріо. Згідно з плянами Дирекції Ессекс Пакерс, вона стане одною з наймодерніше влаштованих фабрик продукції воловини. В перших роках вона зможе продукувати приблизно 30,000.000 фунтів воловини річно, а в дальшому існують можливості подвоєння цеї продукції.

Ця умова віддзеркалює політику уряду провінції Онтаріо передавати цілу низку індустріяльних підприємств, контрольованих дотепер урядовими агенціями, в руки приватної індустрії. Досвід минулих років вказує, що не всі державою контрольовані підприємства є рентабельні та що дуже часто вони мають труднощі конкурувати з приватною індустрією. Для фірми Ессекс Пакерс ця умова дає змогу збільшити продукцію воловини відповідно до потреб канадського і міжнародних ринків.

Для ілюстрації наводимо такі інформації. Продукція воловини в канаді в 1973 році осягнула 2030 мільйонів фунтів, на 1980 рік запотребування воловини в Канаді передбачується на 2600 мільйонів фунтів, а на 1983 рік аж 3040 мільйонів фунтів. Подібна ситуація є на міжнародному ринку. Не диво, що цій ділянці Ессекс Пакерс надає таку вагу.

13 травня ц.р. фірму Ессекс Пакерс закупила як вже було інформовано, АТЕМ Голдінг Компанія, президентом якої є Роман Вжесневський. Дирекцію Ессекс Пакерс очолив Ераст Гуцуляк, а за довголітні заслуги в організації та розбудові фірми почесним головою дирекції вибрано сеньйора м'ясної індустрії Канади Гната Поворозника. Нові власники Ессекс Пакерс плянують модернізацію своєї фабрики в Гамільтоні вже в 1975 році для збільшення продукції і продажу вепровини, а в рр. 1976 - 77 будову зовсім нової фабрики для продукції різнородних м'ясних виробів.

Президент Ессекс Пакерс Микола Плав'юк, на основі свого майже 20-літнього досвіду в м'ясній індустрії, передбачує велике майбутнє м'ясної індустрії в Канаді. Якщо йде мова про Ессекс Пакерс, то її успіхи залежатимуть від розбудови продажу на світових ринках: в ЗСА, Японії, Австралії, Европі і на Близькому Сході, які вдалось наладнати. Очевидно, що в парі з цим мусить йти скріплення ролі Ессекс Пакерс на канадському ринку. Він, до речі, є дуже космополітальний, а це дає змогу росту тим фірмам, які зуміють задовольнити харчові потреби канадської мозаїки, яка й на цьому відтинку стала справді „багатокультурною".

Рада Українських Студій Виндзору закликає до участи в курсах українознавства

Віндзор, Канада — Рада Українських Студій інформує, що Виндзорський університет — Відділ німецьких та слов'янських студій продовжуватиме навчання української мови й літератури у вересні 1974 р. Українські студії є вже поширені до головної спеціялізації в „А.В." прорамі. Цього року викладатимуть такі акредитовані курси:

Україністика 040 — початковий курс української мови; Україністика 111 — заавасований курс української мови, і Українистика 300 — перегляд сучасної української літератури.

Студенти можуть реєструватися на ці курси, звертаючись на адресу:

Department of Germanic & Slavic Studies University of Windsor, Windsor, Ont. N9B 3P4, Phone 253-4232, ext. 653

Також Віндзорські середні школи започаткують навчання української мови для студентів 10, 11, 12 і 13 кляс та дорослих. Навчання відбуватимуться у вівторок вечором від год. 7-ої до 9:30 Голоситися на адресу:

Windsor High School of Commerce, 441 Tecumseh Rd., East.

Приграма навчання буде включати два акредитовані курси, а саме: Українistика 350 — початковий курс української мови для студентів 10, 11 і 12 кляс та дорослих (кредит II-ї кляси) і Українistика 450 — середній курс української мови для студентів 11, 12 і 13 кляс та дорослих (кредит 12-ї кляси).

Початковий розмовний курс української мови викладатиметься за допомогою методи Чилтона один вечір тижнево для тих, котрі не розуміють української мови. Навчання розпічнуться в жовтні в W.D. Lowe Secondary School (Parent Ave. & Giles Blvd).

ВІДБУВСЯ ВОСЬМИЙ ТАБІР...

(Продовження зі стор. 1-ої)

ва, К. Петруша, Т. Фат, І. Бірко, Т. Ситник, Г. Кротенко, Г. Коваленко, Г. Скиба, Н. Марущак, І. Смик, О. Луппо, Ю. Китастий, А. Приходько, В. Коновал, М. Малий, М. Фурсик, В. Самокишин та В. Петруша.

Тринадцять курсантів успішно закінчили програму табору, склали іспити з Першої Одумівської Проби, склали одумівську присягу та отримали від Команди Виховників посвідки одумівських виховників - кандидатів В. Бірко, В. Ліщина, Ю. Криволап, І. Косогор, Т. Кохно, В. Швець, В. Харченко, Г. Гурська, Л. Вакуловська, А. Лупул, О. Багнівська, Катя Малий.

Двадцять курсантів отримали тільки посвідки про те, що вони прослухали Восьмий Курс.

Галю Коваленко — рій „Лісова Пісня", Андрія Приходька — рій „Чумаки", Віктора Ліщину — рій „сірі Вовки" та Лесю Вакуловську — рій „Червоні Маки", за взірцеві успіхи відзначила Команда Табору окремими нагородами.

Тамара Ситник виграла першу нагороду за найкращий проєкт заголовної сторінки „Табарових Вістей", які видали учасники табору. Зірку Зінченко нагороджено за найбільш оригінальний проєкт. Всіх проєктів було 54.

Табір закінчився у суботу 13-го липня, спільним обідом разом з батьками, родичами учасників та запрошеними гістьми. Після обіду, при святочній формації, комендант табору, д-р Юрій Криволап, при асисті членів Команди, видав учасникам грамоти — посвідки та подав останню команду.

Усі прощались, домовлялися зустрінутися ще цього року, на Всеодумівській Зустрічі в Детройті 31-го серпня і 1-го вересня 1974 року.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ПЯТНИЦЯ, 16-го СЕРПНЯ 1974 Р.

НЮАРК-ІРВІНГТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 371 Відд. о год. 7-ій веч. в залі УНДому в Ірвінгтоні. Буде роздача дивідендових чеків. — Стефанія Стеців, гол., Леся Назарук, касир, Ю. Баранюк, фін. секр.

СУБОТА, 17-го СЕРПНЯ 1974 Р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Чорн. Січ 14 Відд. о год. 7-ій веч. в приміщенні Чорн. Січі, 688 Санфорд Аве. Проситься чл. прибути. — Управа.

НЕДІЛЯ, 18-го СЕРПНЯ 1974 Р.

ПЕТЕРСОН, Н. Дж. Збори Товариства ім. Т. Шевченка 64 Відд. о год. 2 по пол. в Винярського при 482 Мейн вул. Проситься відібрати дивідендові чеки. — І. Бурий, секр.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42 Відд. о год. 2 по пол. в УНДомі при 237 Говп Аве. Проситься чл. прибути. — В. Марущак, рек. секр.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Місячні збори Т-ва Под. Січ 8 Відд. о год. 2-ій по пол. в церковній залі при Чеснат вул. Проситься чл. прибути. — М. Шашкевич, предс., В. Мандзій, секр.